

Kovács András Ferenc • Névtelen cserépdarab

KOVÁCS ANDRÁS FERENC

NÉVTELEN CSERÉPDARAB

*Versek, válogatottak, régiek, újak –
valamint műfordítások:*

CAIUS LICINIUS CALVUS
HARMINCHAT VERSE

BOOKART

Támogatta a Romániai Magyar Demokrata Szövetség
és a Communitas Alapítvány

Készült ötszáz példányban, ebből száz számozott példány
a szerző tulajdona

ISBN 978-606-8994-64-2

© Kovács András Ferenc, 2023

© Bookart, 2023

IANUS KÖNYVEI NYÍLNAK

(Válogatottak, régiek, újak: 1981 – 2023)

*„Újfajta, izmos szárnyakon indulok,
kétarcu költő, a laza légen át,
nem késem immár én a földön,
szállok, a városok elmaradnak”*

(Horatius: Carminum II. 20. – Kardos László fordítása)

ASZANDROSZ HAZATÉR

Mégis majd hazatérsz: lépni se tudsz, bicegsz
rontott oszlopokon, téglarakásokon.
Háló, vaskötelék hágja a tűzfalat,
drótmintázat az arcokon,

s deszkázott egeket bámul a szem. Szabad
vagy, szellem, s szabadabb most, ki palánk mögött
fújtat, fél, kitekint, vár tehetetlenül,
s gazvert birtoka omlatag,

mint felhővonulás s lány kora őszi fény...
Bújsz, fájsz: otthonod ez. Puszta, sivár, tiéd.
Elsüllyedt poliszok, tornaterék, tetők,
színházak, Muszeion-padok,

dőlt szegletköveken krétanyomok, jelek,
zúzott amforacsonk, torz szavazócserép.
Száműz s őriz a táj. Khítonodon dühös
tajtékszél kaparász, motoz,

s arcod már idegen, kortalan és gyanús,
Androsz, mintha üveg tört fala fedne, ha
szólsz, míg távolodó ekszodoszokba zár,
száműz s őriz az otthonod.

ASZANDROSZ A PUSZTÁN

Csak szorongás, nyűg, mit a köd kegyelme
küld, belédkarcol, s gomolyog valódban,
mint szövétnekfüst hasadó falak közt:

áttöredezve

állsz, jelenléted szakadó szitákon
túl feléd lobban, s valahány futásod
visszatérít vélt alakodba – várni

sem, menekülni

sem lehet: nem véd repedő cseréparc,
sem redőző rongy. Ruhatári rojton
fintorod, kínod kivonaglik, átsüt

nyűtt csepürágó-

göncödön: morzsolt mozaik világod
szétpereg, már csak te maradsz, ügyetlen
tört vigyor serceg szenesedve szádon,
s kentauroktól

részeg ármányban viselős határod:
mit, vajon mit hord ki tavaszra, Androsz?
Szenvedésed vak szelek árnya – némul
nádfuvolád is...

CSERÉPTÁNC

Berogynak érdesen meredek falak,
olajfaháncsként csarnokok égnek el,
tüdőmben oszlopok zenélnek,
timpanonok töredeznek, íves

szélkitharák borszín vizeken, szemem
sötét sziklái közt tovasiklanak,
tajtékos alkonyt túr a szarvuk,
húrjaikat viharok feszítik,

s daimón szaggatja, tépdesi pusztuló
szirének pikkelyével, akár kopott
bronzbajnok vértjén tompa ércek
s gyors kelevéz recsegése, légi

lányköntösök, leplek lebegése, hű
asszonytestek ködös suhanása, úgy
vonaglik, rándul, ernyed, ébred
friss szerelemre, halálra hangjuk,

s robajjal rognak tág kupolák, tetők
az égisz kéklő sarkaiból élém,
küklópszkövek görögnek értem,
csontvezőkkel a csend körülszúr,

s a jajkiáltó éj peremén hajók,
kancsók, kosok, kutyák sokasodnak, és
nyelvem tövéből dől cseréptánc,
maszkdarabok kusza törmeléke.

GYORS KERAMEIKOSZI SORS

Nincs Euphóron itt, nézd, nem pihen itt csak a teste.
Lelke közöttünk száll leheletként, róla ha szólunk:
Semmi beszédbe suhant át, mint a futós fiatalság,
Fényteli lénye... Hiszen vetekedtek is érte a lányok,
Lenge füvek, madarak, fák, távoli városok: Argosz,
Tág Halikarnasszosz, Szürakúszai, Szmürna, Küréné,
Büszke Milétoz, hűs Mütiléné, Kerküra, Khalkisz!
Úgy vetekedtek a szép szavak érte, a szélben enyészők!
Tengeri szirtragyogás az övé. Önts számoszi bort rá!

„TÜNDÉR VÁLTOZATOK MŰHELYE A VILÁG”

Megkéstél, Cynarám, roskad a tűz, a rend,
fel-felfeslik a sor, nem fog a toll, a vers –
arcom megfeszülő hártya vak üstdobon,
vandál szél veri szét vadul.

Sárrá fonnyad a fény, felkap avarvihar –
megforgat, hajigál, majd kutyabőr egek
cserzett fellegein túlra röpít, s akár
hóharkály: kavarogva zúg...

Hallgasd, átüt a gyúrt függönyökön nyarak,
felröppent ütemek szárnyrecsegése, tört
ritmus karmai közt görnyed a szó, az éj –
szárgulldhat betüvégtelen.

Megnő már a sötét, süpped a szemgödör,
látás sem simogat, torpan a kéz, a hang –
vinnyog, fél az eresz: fúj Boreasz, dühöng,
hétmélyföld kalapácsa zúz...

Szét nem törhet idő – gyorsul a csönd, elönt,
most csókolj, Cynarám, légy sebes áradás,
hadd zúduljon alá fergeteges hajad,
mint fagytól menekült folyó.

ESZTERGOM, ELŐHEGY, AUGUSZTUS

Babits-centenáriumra

Gazdátlanul, mint összekuszált sorok
végére tördelt elszabadult szavak,
melyekbe nyugvás vagy törődés
semmi se száll, s ugyanazt jelentik,
akár halódó szája előtt pihék,
ellankadólag vélt leheletben, és
többé bizonyosságot sem adnak
már, csak a csendet, ahol talán még
gazdátlanabban, túl maradék időn
a fulladás tört ritmusa torpan egy
mértékre, melynek tagja sincs már,
s végütemét nem is érti senki –
úgy áll a kert túl minden esélyen, unt
próféciaikon, mint beszakadt gödör,
s míg széthunyorgó kardvirágok
közt lapuló gaz idill utáni
s előtti sárból pisseget át, belül,
a nyárilakban tétova tárgyakon
fénykarcolások, és falakra
fröccsen a lomb laza árnya, mégis

a kert maradt, bár esztelen elveszett
a város újra, s hány Ninivé borult
    parázs röhejbe prédaként a
        szél evilági parancsolatja
alatt: nevetség, hogy ki az istenek
holtába túlél nyert ügyü – rászédett
    emberben elfordul a lélek,
        léckatonásdi se véd, s ha vágyat
magval a szél, más mag veti fel fejét –
talán a törvény, tán csak a tátogás:
    s a kert kitágul Gazda nélkül,
        hűtlenül is hitesen forogva.

„SZÁLL A TAVASZ...”

Vézna ezüst zivatar rázza a fellegeket:
széztizegő nevetés rezgeti inged alatt
melled örök mosolyát. Száll a tavasz, citeráz
száz falevéllal a menny zengve alázuhanó
húrjain: érted

bomlik a rügy, gügyörész fecsegő pocsolyákban a pajkos
víz, szepeg érted a sár,
szisszen a túskebokor, füttyörésznek a messzefutó fák,
érted ereszt gyökeret
réten a vándor eső, puha pára ha völgybe gomolydul,
érted omol lebegő
szőke folyókra: fitos buborék szaporáz a habokban –
érted inognak a lég

harmatozó tenyerén göndörödő sugarak...
Szirmokat áldoz a szél, míg kivirulnak az ing
átitatott mezején barna virágaid is:
megremegő nevetés leng: tovazáporozó
húrokon éled,

moccan a minden, igézet a semmi, magasztal a minden,
boldog a semmi – legyőz.
Semmi se győz le: a szél sokezernevü hangot idéz fel,
röppen a szirmos idő –
ágakon átsusogó üzenet, sokezernevü dallam:
lét, akadozva dalolt
végtelen egység... Szirmokat üldöz a szél... Vagy a szirmok
üldözik épp a szelet?

Fekszik a fűben a hegy, hallgat a fény, csak az ég
pördül a porszemeken... Vézna ezüst zivatar
rezzen az inged alatt: gömbölyödő nevetést
ringat a felleg, akár néma sugárpíhe – száll
benned az élet.

SEMPER EADEM

Tán egy kéz leporolja még
zakómról szeretők, bakák,
kölykök, istenek elmosott
arcmását – a kihunyt szem

ünnepvégi tekintetét.
Egy kéz tán lekaparja majd
hátamról a gerincemig
átégett jeleket, s mint

megszédült vakolatdarab
vagy hajszál, szakadozva száll
alá ellobogó szemek
kormának maradéka –

világom. Csak a ránc ragyog
zakómon – csak egy arcvonás
múltja, melyben a kéz kitárt
magas ablakokat mos.

HAJNALI HIMNUSZ

Virrad – észre sem veszed,
hogy újra felkél homlokod, s a szélben
megfagyott mosott ruhák
mögül hiába vársz te lüktetést, mely
otthonos lehetne még,
vagy elnyugodna benned is... Lehetnél
lázkodó homokszem egy
üres pohármély csendes éjjelében –

pirkad, ébredő kavics
röpül fel egy más hallgatás mögül. Föl-
földobott kövek fehér
magánya volnál: megzavart madár, mely
ablakoknak ütközik,
s kinek szabadság már a néma táj, s a
kép lehalkított világ –
csak hangjavesztett lelkes moccanás egy

tört üveg mögött? A csend
lehetne minden – összezár magaddal
s számkivet valódba. Csak
te vagy. Kegyetlen irgalom, világló
értelem vagy énekes
hazugság. Csak te. Vagy fölösleges. Kék
villogás a homlokon –
ó, véghetetlen hajnal érverése...

KÖLTÖZKÖDÉS – HORÁTZ UTÁN SZABADON

Nézd, hogy ráncol a fény lágy csiganyálredőt,
s úgy vonszolja magát bádoginas tetőn,
mint egy tökkelütött srác
arcán szárnyaszegett mosoly

ábrákkal maszatolt ablaküveg mögött,
préselt lepke gyanánt összelapítva – így
lopkodhatja magát, mint
felőttkorban a láz, kinek

választása a két nélküliség között
néhány verssor, amely forradalommal ért
fel... Megtört a hasonlat,
szó sincs rá, s ha akadna sem...

Hurkolj hát batyukat, hordj kapualjba már
cókmókot, csomagot, s zárd be a könyveket
sangháji skatulyákba!
Halló, zárd be Horátzot is –

hány ódát cepelünk át a jövőbe, nos,
lelkecském? Ne se félj – majd kirakosgatás
közben jó Thaliarchus,
L. ZS. vagy valaki, s vörös

meghurcolt kanapénk újra kiteszük, és
csurran vodka, avagy más evidenciák...

Ágyó, téglá-Soracte,
s kéményerdei kábelek!

Ágyó, Bandusiám – rusztikanálisom,
öblítőcsobogás! Ejnye, kiszárad az
íny... Falernumi tintát
tölts, L. ZS.! Ha kiköltözünk

minket hirdet ama klassz monumentum – egy
rozsdázó poroló hátul az udvaron,
s balról vaksi veréb száll
szárítókötelére, hol

díszrongyszőnyegeken vertük el éveink.
Vale, klasszikusok, már vacogunk, akár
mosdótál pereméhez
súrlódó üvegek, tragacs

furgonban zötyögünk át a jövőbe, mint
őrült ószeresek... Hátradőlünk vörös
megbillent kanapénkon,
s egy nyélnélküli serpenyőn

vervén kiskanalas taktusainkat egy
más ódához, amit még mi sem ismerünk,
üdvözlünk – ti kirámolt
könyvtárak, szavak, életek!

ERDÉLYI ISKOLÁK FALÁRA

(Változat Vörösmartyra)

Majd ha kifárad az éj s hazug álmok papjai szűnnek

S a kitörő napfény nem terem áltudományt;

Majd ha kihull a kard az erőszak durva kezéből

S a szent béke korát nem cudarítja gyilok;

*Majd ha... Ha majd... Ha. Ha majd. Csupa majdha-hamajd,
dadogás még*

Most a világ – sose hidd: emberiségre javúl;

Lopni, hazudni tanulj, kimakogni, mi fáj, ne tanuld meg –

Írni, beszélni se merj, sem kiabálni, ha kell:

Légy anyanyelv menekültje, helóta, de senki se légy – így,

Újra bezárva betűk rácsai közt szabadon:

Ostoba, bármi lehetsz – csak becstelen, az ne, csaló se,

Töltse be szád a való vérröge: mondj igazat,

Mert idegen sem, pária sem vagy a szóban – a lelke

Ismeri mind, ki övé: kit köt erős türelem.

ARANY JÁNOS AZT ÜZENTE

Madáchnak, a tragikusnak

Kedves Madách Imre!
Jobban mondva Ádám!
Téged is hiába kísértget a sátán...
Lettél volna inkább Béry Balogh Ádám:
Kurucz most a módi, nálunk ahogy látám!
Magyarságunk méri Béry Balogh Ádám:
Vitézkötés mellén, vitézkötés hátán,
Hisz nagyon vitéz volt Béry Balogh Ádám!
Brigadéros bérrel megélt mások lábán:
Ember volt a talpán Béry Balogh Ádám,
Miként Éva honlány s asszony volt a hátán!
No, ha te se lettél Béry Balogh Ádám –
Én se koptatom már épikusi svádám...
Nyugodjék békében Béry Balogh Ádám –
Letészem a pennám, félnivaló spádám.
Maradj tragikusnak, küszködj fiam, Ádám:
Kifogyott a rímből tulipántos ládám...

RÁADÁSUL

Szótlán Öcsém, szomorúbb ma a szó zsigerek zshivajánál!
Nemzeti góg, galibák, kicsiny újdonatúj garibaldik
Bósz kora jó... Nagyidára vezényli a vajda a népét,
Ott seregelteti már, telepüffögi diccsel a lelkét:
Rendi gyűlésre rohan, potyalesre ahány pecsovics van...

Állást foglal a rend: Nagyidán ki a szebb, ki a cifrább?
Nemzetes úr valahány, ha rikoltani fürge nagyobbat,
Hajt, aki bírja hamar – ki-ki marja a koncot a honból...
Fröcsköl a száj, hadovál, beleszellen a szólam a légbe,
Duzzad a büszke kebel, nagyidő ha feszíti, dagasztja,
Hörg a gyomor, viharoz, s a belek szele zúg vad agyakban –
Régi dicsőségünk hol székel az észí homályban!
Részeg a főben az úr: nekipöföd az elme falának!
Vérmes a szem: vakulós heveny eszmék puskaporától!
Egyre jövőbe guvad, node mégis a múltba csipádzik...
Gyászvizalomba botorkál balhite párezer évnek –
Vers, csiba, csitt! Nyomorúbb ma a szó zsigerek zshivajánál.

VÁTESZI PORTRÉ, FŐPAPI PÓZBAN

*Az Antikrisztus prédikációja,
Hieronymus Bosch műhelyéből*

Szája hazug szentély, hol a szív hamis érce harangoz:
Isteni hírneveként kongja a tornyos időt!
Vészbe rezelten a bajt tovabongja a balga fülekbe:
Zsong zsigerekben a jós, rezgeti hangja az űrt.
Fátuma fád duma, bádog a lelke, de gögje igaz pléh:
Fölhevülős, kopogós pánt a pokol kapuján.
Torka tüzes döngkút, hol az ördög imára harangoz:
Démoni pulpituson tornyosul, átkot okád...
Rázza vezéri karizma, kiárad a bűn a pecérre:
Üdve betölti agyát, mint pöcegödröt a lötty.
Fölkent ő is, akár pakurával a kocsmái padlat!
Önmaga szobra, ha döng, karzat üvölt, ha papol:
„Szájatok ős szentély, hol a nyelvetek érce harangoz:
Kongat a mennyei sors, mint süketült toronyőrt!”

GÚNYIRAT ANDREAS TRANSYLVANUS ELLEN

Andreas Transylvanus valószínűleg Mátyás-kori magyar humanista lehetett. Semmi biztosat, semmi többet, közelebbit nem tudni róla. Talán mégiscsak ő volt az, akit egyes olasz források Andrea Transilvano avagy Ungheretto néven emlegetnek. Más vélemények szerint Janus Pannonius barátjával, az Itáliában iskolázott Sárpatak Andrással azonos. Ám neki is csupán a nevét ismerjük. Egyéb híradások, művek nem maradtak utána sem. Ez a döcögő pasquillus viszont Veronából került elő. Elképzelhető, hogy éppen az ismeretlen Andreas Transylvanus írhatta önmaga ellen. Ha így van, akkor tulajdonképpen tréfának, paródiának tekinthető... Pedig lehetne szírkemény satíra is!

Andris öcsénk, te szamár humanisták közt tovahírült
Tömpe barom, te lökött latinoknak a seggenyalója,
Szarkeverő nagyokos, te poéta, te senki ganéja!
Halljuk: ronda penész esz, moly rág szét... Betegeskedsz,
Köpsz, köhögöl, nyuvadol, nyöszörögsz, mint sárga öreg könyv
Lapjai orrvájó buta írnok bütykei közt... Még
Egyre zörögsz: sokat írsz... Nosza inkább rajta: dögölj meg!
Légy halhatatlan! Úgy talán kibírunk majd...
Nálad hősebbek, szittyábbak vagyunk mink! Hát
Fordulj föl! Ma megéri... Olympusi ormok is érted
Bőgnek a semmibe: bérc bruhaházik a kín tetejében,
Hüppög a szent Helicon, hisz a phoebusi szajhasereg rí!
Rút Polyhymnia: taknyos a bútól! Úgy kesereg már

Thália, Melpomené tunya Sappho szurtos ölében...
Socrates és Cicero szipog arrébb Martialisszal,
Prünnyög a cserfes Ovid, hazudós vak pletyka Homerus –
Vinnyog a Menny, a Pokol s valahány mulya külhoni *Messer!*
Gyászol a tökkelütött fiatalság, pár faragatlan,
Majma modern divatos nyökögésnek... Sírát Olaszföld:
Ferrara fölzokog, ó, sír Pávia, Pádua, Prátó!
Messze Siena, Modena, Salerno! Távól a toszkán
Lanka, verőfény, báj lehe: Lucca, Firenze, Arezzo,
Pisa, Velence, Milánó, Róma s a lány Fiesole!
Taljánul tudsz-e még, tökfej? No, mint mondják
Digóul, hogy: dió? Dupék? Didik? Dundik?
Dantéd, Lorenzód lófiging csak nekünk, dögpurc!
Elszáll, mint a rimák nevetése Rimíni fölött... Hadd
Ríjon a balga Bologna utánad, ferge bolondja!
Ám Bihalosbasznád nem mukkan, néma marad! Rád
Sem hederít hű honni vidék: füle botja se moccan!
Várad, Pécs, Hunyad, ős Buda hallgat... A büszke Kolozsvár
Sem venerál, mert már nem is András – Andrea vagy csak...
Versdadogó idegen, te deák, víg tésztazabáló!
Pofázni – azt tudsz! Bár inkább ravaszkodnál
Velünk... Tenyéssz sebes nevet magadnak: gyors
Agárt, ménest, magyart! De nem dagaszt, nem zúg,
Szarházi, rajtad át a sors – a transzilván
Szelek se rázzák lelkedet, miként görcs fát...
Nincs törzsökünkben semmi göb! Mi nyíltak, jók
Vagyunk! Türelmesek nagyon. Nyivadnál meg!

SER UNGHERETTO A THEATRUMRÓL

(Ferrarai pasquillus 1499-ből)

Tán Aristophanes kacag föl olykor
Bennem, vagy Plautus mutat fügét, sőt:
Pannon lópikulákat is, ha pöffedt,
Álparaszt, idióta fők papolnak,
Hősködnek, s hazudoznak itt nevemben
Rangos csirkefogók, rideg bitangok.
Táborokba verődve vaskosabb, jobb
Koncokért bakalódnak új ebecskék –
Krisztus rongyain osztozódnak ismét
Szent latrok, kurafattyak! Ó, röhögnöm
Kell megint az elaljasult világon,
Mert oly csapnivaló, akár egy olcsó
Színjáték, mit a mímusok szavaltak
Hajdan Mantova hercegének... Ó, hogy
Krákogtak ripacsos heveny tirádák –
Hűlt szobrok hadonásznak úgy a légben!
Rossz viccek pora végeláthatatlan
Puffogott – de van Isten! És van Ízlés,
Mert a szcena is összedőlt, beroskadt,
Hirtelen leszakadt alattuk... Ó, hogy
Kászálódtak a fényre romjaikból
Megbolydultan a talpnyalók, pojácák,
Maszkák bégabalyodva jelmezökbe,
Csúszva-mászva, miként a konyhaférgék –
Résből sanda rovarsereg ha szétfut.
Ah, minő beszarás következend, ha
Tajkolt balga hatalmak öszvedülnek!

THERSZITÉSZ VISSZAKÉRDEZ

(Trója falára kapart szitokvers)

Hájas akháj agebek, kutyahurkák, trójai trotlik –
Tajdag apók, nyesitek karddal a körmeitek?
Kürtfakadáskor futtok-e térdig trombitanyálban?
Múlt leve herseg-e vést táborigi nyelveteken?
Trózi meg argív trottyan-e még közös, ősi gatyába?
Horgad-e gögbe borús nép gügye ajkatokon?
Fölhajdanlik-e elmehomályban a csürhe jövendő?
Laktat-e főpapi máj s nyárson a harciszekér?
Nyögtök-e még, ha nagy eszme kihörgön gyakja Helénét,
S szent Palládiumért törtet a szarba nyakig?
Tartarosz ürgelyukában a tósztokat, asztali áldást
Szűri-e szátok, a büzt hősileg öblögetőn?
Ellepi görcs agyatok buta dögvész hadrakeléssel –
Ízlik-e bős becsinált, rágtok-e fost s falovat?

FENNKÖLT STRÓFÁK ALSÓBB NEMŰKRŐL

*„De ha a piszkos, gatyás, bamba
Társakra s a csordára nézett,
Eltemette rögtön a nótát:
Káromkodott vagy füttyörészett.”*

(Ady: A Hortobágy poétája)

„Zengj bő gatyákat s bús bugyogókat is,
Költő, a kókadt lant gatyamadzagát
Pöngesd, ne lankadj, légy privát, ha
Szittyá határokon át a honra

Vész hemzsegőn tör – kösd föl avult gatyád
Duhaj humorral, s már ne gatyázz! A dalt
Rázzad gatyába – egyre kurtább,
Szűk gatyaszár az idő: szorongat.

Horáci légy, mint Berzsenyi és Vitéz!
Betyárgatyás bajt, bünt, diadalt ma hagyj
Csuhazkodókra, hősködőkre –
Ráncbaszedett gatyakorc az ország.”

Így kért a múzsák kórusa – ihletet
Lehelt fülembe, s vágyteli dallamot
Cifrázva lelki bugyraimban
Váteszi láncozatom leráztam.

Gyűlöllek: távol légy, alacsony tömeg!
Szeretni gyávák – törpe hatalmasok
S gatyás galambok gögje bugyborékol
Békei harcot akol palánkján...

Nem bugylibicskák bőszületét, bomolt
Agyból kibuggyant hurkasütők dicsét
Zengem – nem ósdi buggyokat vet
Versem a kor menekült motyóján!

Szép, drága múzsák, lenge bugyitlanok –
Poéta nem volt ily legatyásodott,
Mint én, de eztán csak bugyikról
Zeng bugyután cicerézve lantom.

Rejtett öröm, kincs, mit legalul visel
Minden nemű lény, s mily budoártitok:
Alant ki mit hord, vagy nem is – csak
Boldogan él, szabadon, ha léphet...

Járjam be Hellász plázsait? Élveteg
Kánkánt csodáljak, párizsi karnevált –
Riót s Havannát tollas éjben,
Tanga ha villan a tánc hevében?

Hálós hasíték, csipke, fodor dereng!
Kacérka pánt – oly röpke, kicsiny, rövid,
Mint puszta lét... Mit is takarhat
El, ha bugyik laza húrja pattan?

ÓARANY ÓDA

Hódolat Ber'senyinek!

Ó, arany, csurdé Danaéra csurgó
Juppiter, vágyak bugyogó esője,
S dús aranygapjat ragadó Jasonnak
Férfihevülte!

Bő aranykorban Cleopatra bére,
Átok is voltál fukarok kezében,
S Mexikó vérét kifolyatva Cuzcót
Bűnbe tiportad!

Ber'zenidnek fél piculája sincs ki.
Bús poétádból be szegény merengő
Lőn – csupán borzas pipafüstje terjeng
Pannon egen túl.

Távozom rongyolt aranyéletemből,
Tűzzön ámbár rám aranyalma Napja
Színmagyar mennynek – mielőtt lelopnák
Híg aranyifjak...

Mint naiv Croesus, lobog, ég a máglyán
Lelkem – áldozzon, neked, ó, arany, más!
Hát nyomulj, gyúródj, aranyos középszer:
Hass, gyarapodj, dúlj!

(Jer, Camoenám, hadd kacagunk e bolydult
Nemzedéken most – ha tudunk nevetni
Még... De holtunkban habozó mosolyra
Húzzuk a szánkat.)

EZREDÉVI ÓDÁKOK

„*Iam Fides et Pax et Honos Pudorque
priscus et neglecta redire Virtus
audet, adparetque beata pleno
Copia cornu.*”

.....
„*Már a Béke, Hit, Becsület, Szemérem
s elhagyott Virtus közibénk mer újra
térni, és kincses szarujával eljött
végre a Bőség.*”

(*Horatius: Carmen saeculare – Bede Anna fordítása*)

Porschevilág bús vengere, szómagyar!
Pártház, Erény nix – kerge fuvalkodik,
S a görcs fakóit mézbe mártott
Csőre dühös diadalra vészli.

Egy nagy be rondán púz ki a tónusán,
Zabált ipart oszt pátriatöbblet itt:
Bér, reszтли, akkord így lerágot,
S rébuszokat hivatal borítja.

Kegyvert ziláltak, akta pribékjei,
Hadartan elzárt vécei hörgenek
A tépett észkorláti főknek,
S vad zabolák köpetet dagasztanak.

De virtusoknak fajlani lőtt sebit
Vártába hűl még sok hebegő fajank:
Sümölcstanász s kormányfi elmén
Hágni futó henye had dadog szöszt.

Épp rezg elalvó zengzeti lelkezet!
Zordíts, donorkám, nőjön e szervezőly!
Szemlélem valkúr vartyogását
S halni rogyó tarifák szökését

Át trampli gyászson. Nem sok a sáp, ha nem
Félek – szavaz gép, feszt buta bólogat...
Csesztetve Rómát föl Budává
Kezd maratont, s fut akárki mezsgyén.

Imídzsen is szól – iszkol a célsiker,
Grimázsolókon pörsen a patt s a pöff:
Hirig bekattan, kvitt a hittan,
S titkon a diktafon újra gerjed.

Ódákokat fú szájmuzsik, ám a sárm
Thrákog, fölömleng gurgula szittyain,
Leszarmatázva sziklaport hint –
S torkon a bő szaru fürtje szörcsöng!

Gürtölve kürcöl, bódul a pépmöteg...
Gyúl, sörbe hörren, hóböre börglobál –
Lemarketinges hitlerolgat,
Susztereken pajeszél, pufajlik.

Ezer kihívást mázlik az agyzsiger –
Gaz arculatján pénzlene rózsaszínt.
Szkleróz az élet – elsumérol...
Óh, Babylon stabilon leomlett!

BERZSENYIS, ANTIK

„*Favete linguis*”

(Horác)

Nem valék barbár Helicon dicsője,
Nem babér vált meg s dithyrambi fénykör –
Glóriájával gurigázzon el más,
Műtekepályán.

Phoebus és Bacchus korosult kölökje,
Lettem antikvár, keserült zsibárus,
Könyveket nyűvő, tunya kompilátor –
Lelki kukázó.

Meghiszem, mert mán csupa verselőkkal
Rakva dőltig tán a magos poézis –
Debrecen s Pest is tele Széphalommal,
Dunsztig a Kunszttal.

Megvagyok, nem kell divatot kreálnom,
Szót facsarnom, feszt szöveget tekernem –
Lenne bár vandál s hevenyebb tudatlan
Szellemi vázám!

Medve-tempómmal maradok vidéki
Virtusok, formák lecsepült cselédje –
S nem rideg csordát terelő ripők báb,
Pallagi vátesz.

Morpheus ringat, Thanatos se késhet –
Tenghetek csúfos, citerátlan árnyként
Orcusomban... Hess, siketült tanonchad,
Elmezajongás!

Jó lesz egy kis csönd, nyugizás, miegymás.
Várni bölcsebb vón' – beledöglöm úgyis...
Orpheust bőszen darabokra tépték,
S hangja bolyong még.

ESTERHÁZY PÉTERHEZ

midőn félszáz esztendő's classicussá lőn.

*Árpád virágzó magva, te fő magyar!
Elődeidnek fegyvere népeket
Győzött, s hazánkért számtalanszor
A viadal mezején csatázott.*

Láttam tebenned buzgani véröket
S tündöklő fejedén Hunnia csillagát:
Fátum humorló sorscsapásin
Pennaharag ropogott kezedben.

Mint Juppiternek ménküve, sisteregsz,
Esterházy, ha írsz, tünde magosba térsz
Eltársalogni szellemiddel –
S fortyog a szittyá Olymp alanton.

Orczádra öntik nemzeti lelköket
Agyvázak, honatyák, görcs vezetőik vakon,
S kormányra termett őrszemekkel
Kis kamutik rüdegen tekintnek.

Hősi cravátok harczy kavarcza nem
Árthat!... S míg mosolyogsz, átkoz ezer bajár:
Vállvetve törtet s gátokat ront
Eszmei bábozat, ős bunyikság.